

«Nul parmi vos flatteurs d'aujourd'hui n'a connu
 «Mieux que moi la fierté d'admirer votre gloire:
 «Votre nom m'enivrait comme un nom de victoire,
 «Votre oeuvre, je l'aimais d'un amour ingénu.
 «Depuis, la Vérité m'a mis le monde à nu.
 «J' aime Dieu, son Eglise, et ma vie est de croire
 «Tout ce que vous tenez! hélas! pour dérisoire,
 «Et j'abhorre en vos vers le Serpent reconnu!
 «J'a changé, comme vous. Mais d'une autre manière.
 «Tout petit que je suis, j'avais aussi le droit
 «D'une évolution, la bonne, la dernière,
 «Or, je sais la louange, ô maître, que vous doit
 «L' enthousiasme ancien; la voici franche, pleine,
 «Car vous me fîtes doux en des heures de peine!»

Het is onmogelijk een dichter, die zulk een sonet schreef, te miskennen. Verlaine blijft den meester liefhebben, en stelt, niet zijne kunst tegenover de kunst van den grooten voorganger, maar zijn geloof tegenover dezes ongeloof. Verlaine is een van die hevige, hartstochtelijke naturen, die, als zij hun vleesch en bloed niet meer kunnen afstaan, brok voor brok, aan den vampier der zinnelijkheid, terstond heel hun hart offeren aan den Lijder op Golgotha, aan de Madonna des Hemels. Dit is het geval geweest met al de beroemde bekeerlingen, die, in den bloei hunner zonden gestuit, zich in wanhoop wierpen voor het Kruis, voor de gebenedijde Moeder met het kindeken. Het zijn die welbekende sanguinisch-melancholische temperamenten, die, als zij uit den voorhof van Aphrodite's heiligdom zijn verjaagd, oogenblik hun brandend voorhoofd op de kille zerken van eene kathedraal afkoelen, die hun heele hart aan hunne passie geven — 't zij aan Phryné, 't zij aan de Muzen, 't zij aan de Heilige Maagd!"

— „Maar behoort Verlaine toch eigenlijk niet tot de jongere generatie, of is hij een zoon van Baudelaire?"

— „Allebei! Hij is een chef der *Décadents* om zijne opzettelijke, gezochte duisterheid, maar in zijne beste strophen een leerling van Baudelaire. Een van zijne sonetten begint:

«L'espoir luit comme un brin de paille dans l'étable.
 «Que crains-tu de la guêpe ivre de son vol fou?
 «Vois, le soleil toujours poudroie à quelque trou.
 «Que ne t'endormais-tu, le coude sur la table?»

Van dezen aanhef is letterlijk niets te begrijpen, tenzij men vooraf het volgende vaststelt: Het is zomer, middag, de zon schijnt. De dichter treedt eene taveerne binnen met eene vrouw, de goede genius, die hem redde, en bekeerde na al zijne wandaden en afdwalingen. Er heerscht eene geweldige hitte. De dichter drinkt eene kan wijn, en wordt zeer mistroostig. Zijne goede geest zegt: „Wees getroost en hoop, — de hoop schittert als een stroohalm in den stal." Daar de deur der taveerne openstaat, zien zij in een donkeren stal, waar een enkel zonnestraal het stroo verlicht. Een wesp gonst om het glas van den poëet, maar zijne vriendin stelt hem gerust, en raadt hem aan een oogenblik te gaan slapen."

— „Dat heb-je aardig uitgevonden, neef!"

— „Ik heb het niet gevonden, maar gelezen bij Jules Lemaitre!"